

Doneta de Sant Joan de
~~Precedència Ignorada~~

L'OLL

1912
M. 9256.

NUM 21

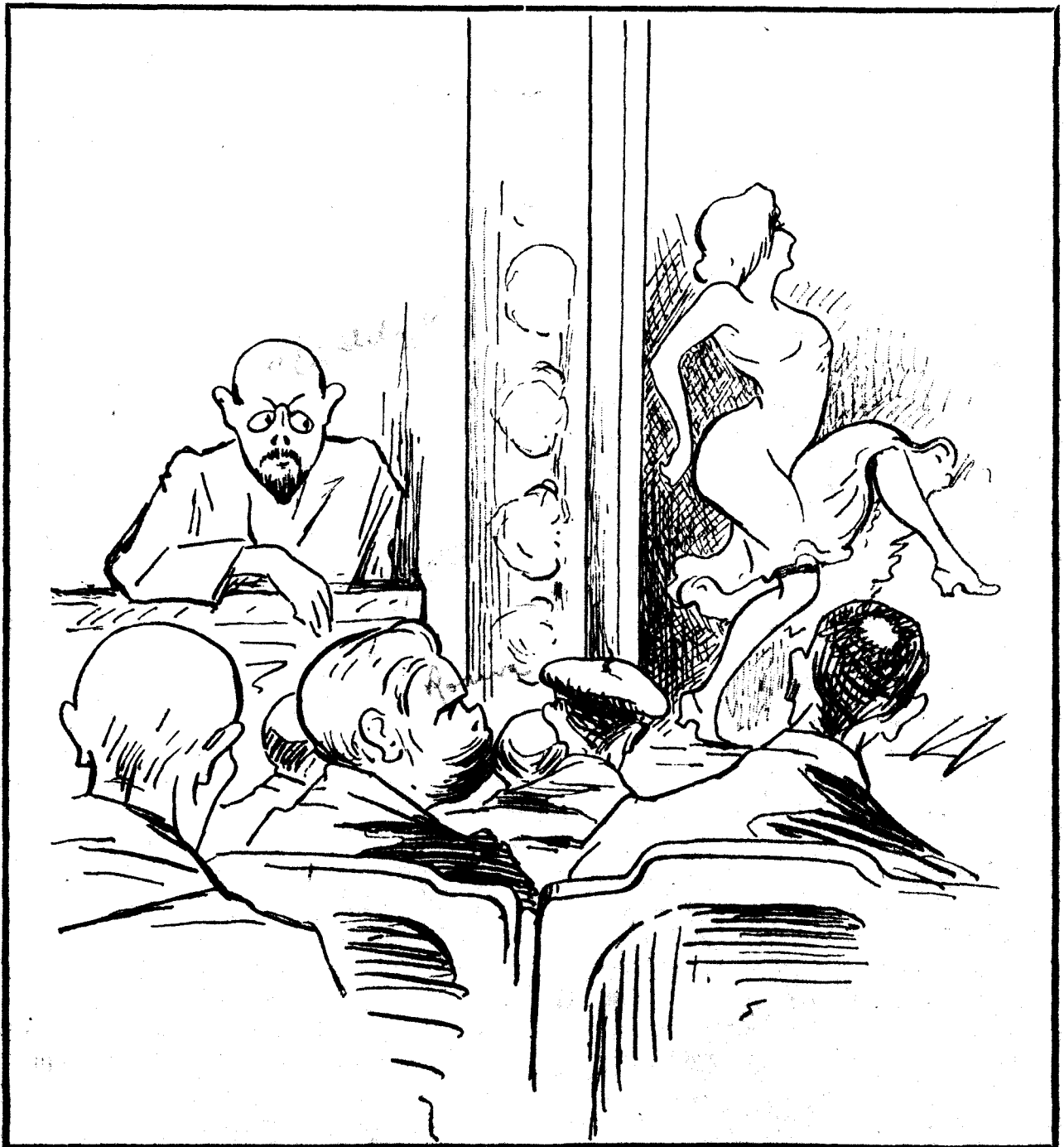
OLOT, 9 DE NOVEMBRE DE 1912

TARDOR I

No's tornan originals,
ni's publican anuncis de cap mena

SUBSCRIPCIÓ: Provincies, 1'50 ptes; Extranjer 3 frs.
Ultramar 5 frs.

L'incólume gent de be
que cada estiu vol el drama
saboreja de la cama
los contornos y el ¡olé!

ALOCUCIÓ

Caríssims germans d'Olot: Els dies d'explendorosa joia que avui gaudeixen les modernes idees de la sacrosanta llibertat, han fet naixer en nostres cors juvenívols el desitj d'aplegarnos tots, pera rendir un fervent homenatge a la lograda emancipació dels pensaments olotins, al ensemps de demostrar als retardataris que tiranisaven les accions dels que mai poden pensar com ells, que som una immensa gerna-ció que disposada esta a ofegar d'una vegada les guspines de l'odi cessarista que crudelment intentan cremarnos encara. Per aixó, L'ULL ab tot lo seu entusiasme y alegría seva, vos crida y emplassa pera demá diumenge en la bella frondositat de la »Prada de les Corominotes».

TORNANT LA PILOTA

Els *clarividents* redactors d'*El Deber*, diuen que j'han vist el joc. Poc ens pensavem que fossin tant trempades, aquelles lumbreres de secá. Ves qui ho havia de dir, que elles, tot plorant com una desconsolada Magdalena, tinguessin humor pera observar les nostres juguines; perquè l'article *La conjura del odi*, es una gran ploralla, un article que de la manera més vergonyosa, sollicitan clemencia y pietat d'una munió de gent que volen esser enemics d'ells.

Se veuen tant abatuts, tant colossalment descalabrats, que, per acabar d'inspirarnos llástima, tenen la franquesa de dir que *hi ha una grossa confabulació contra el setmanari* qu'ells escriuen. Pobrets! fins se'ls ha escapat una gran vritat: *la grossa confabulació, una munió de gent enemiga*. Tornemho a dir: pobrets!

«Nosaltres defensém, tal vegada ab poc aceri, les idees cristianes». Mireu si som espléndits, que no'ns reca gens donause la rahó, aquí la teniu. Esteu contents? vaja, doncs, aném seguint.

Tingueu per ben entés, que si veieu *la nostra població presa de nirvioses*—aixís s'escriu aquesta paraula—*convulsions*, vosaltres y solsament vosaltres en teniu la culpa; perquè, si al comensar a sortir L'ULL, haguessiu callat com era la vostra obligació—car ningú demanava que hus hi fiquessiu—, continuariam encara avui fent verda xerinola, sens preocuparnos de la política en que'ns trobém enredats. Ens podreu dir que teniu *el deber* de defensar la moral; pro'ls ullaires allavors vos contestariem ab tota claretat, sens ganes de ferhi embuts, que vosaltres sou ningú, que la moral ni sisquera la coneixeu de vista, que'ls vos-

tres actes privats desdiuen de les vostres prediques *santes*. Animetes defallides, s'ha de predicar ab l'exemple, si voleu treure algún positiu profit de les vostres campanyes periodístiques!

Els han comprés, ab el seu *elevat* criteri, que volém destruir a n'*El Deber*, y diuen: «mes no conseguiran pas lo que's proposen». *Alto* les seques, que mossén Sivella s'ha enfadat. No? doncs, sapigheu que tenim uns bons pebrots pera ferhos la punyefla durant tots els dies de la vostre embojada vida; els de L'ULL, jamai ens arronsarém.

Qu'augmenten les llistes de suscripcions? Vaja, presumits, no'ns feu riure ni'ns considereu tant cándits pera creure lo que sols es una ilusió o un desitj vostre; y si pera comprobar lo que dieu, oferiu ensenyarnos els llibres d'administració, es porque hi ha en vosaltres la plena seguretat de que mai anirém a empolsarnos y enterenyinarnos en les penombres del vostre tuguri hediond. Ca, estimém una pila més de lo que hus penseu, la netedat de la nostra indumentaria.

Lo que si'ns ha fet enfadar, pro no més una mica, es al veurer que teniu la barra de dir que'l vostre periódic ha alcansat la xifra més alta d'exemplars entre'ls setmanaris olotins. Aquest honor sols el tenim nosaltres, soms els únics que podém ostentar ab tot orgull la primacia de les grans tirades dintre d'Olot, les quals augmenten en importancia y en éxit, perquè casi totes les setmanes, en un dir *Jesús*, agotém les edicions del apreciat y celebradíssim ULL.

Tal es lo que'ns ha semblat habiam de contestar a n'els quatre insignificants sers que tenen la desgraciada planeta d'haber d'escriure les tonteries que'n cada nombre apareixen en les corcades planes del pobre condemnat y pagano *Deber*.

ESPELUZNANTE SUCESO

À las doce del miércoles de la próxima pasada semana, ocurrió un suceso de naturaleza tan extraña, que, por sus consecuencias, merece los honores de la narración; pues originó un alboroto tan considerable, que á no ser la oportuna intervención del cuerpo policiaco, habría degenerado en bofetadas, palos y... demás caricias por el estilo.

En la calle número 23 y 24 de la calle Alta de la Maduixa, esquina á la Superior, vióse traspasar los umbrales de la puerta, precipitadamente, acoloradamente, á un señor fabricante de papellitos de fumar, en la actualidad concejal de nuestro distinguido Municipio, el cual se dirigió al Cuartelillo de vigilancia que el mencionado Cabildo tiene establecido en la calle del Patio, y allí, gesticulando desafortunadamente, exigió al tranquilo guardia que de turno estaba, le acompañara al lugar donde había de ser teatro de lo que mas tarde ocurrió.

Una vez allí, le notificó de una manera confidencial, que le había sido sustraído de su casa un ser orgánico, con vida y estimado por él y su familia. Tanto era el sentimiento que se desprendía de sus emocionantes palabras, que el pobre guardia, no pudiendo contenerse mas, se puso á sollozar por tan sensible pérdida.

Poseído luego el guardia municipal del ánimo que ostentar debe cuerpo tan digno, echó mano del teléfono de la casa para poner al acecho á todos sus compañeros, rogándoles también se personaran á la susodicha casa. Mientras tanto, se telegrafió al Jefe Superior de la provincia, en el mismo sentido.

À los pocos momentos se concentraron allí, dos guardias municipales, el jefe de los mismos, dos consumidores, un macero, el nuncio, y seguidamente una ambulancia de la Cruz Roja.

Empezáronse las pesquisas, detenciones, cierres de establecimientos y, al fin, dieron con un chiquillo que, situado tranquilamente en el callejón denominado el Barranco del Lobo, entreteníase con lo que al parecer de todos era una cometa; pero no debía ser así, ya que el concejal Carlitos, se apoderó del chico y, después de someterlo á un largo interrogatorio, dá con el cuerpo del delito.

Fué tal la expectación causada por el hallazgo, que palidieron los rostros vellosos de los guardias, riéronse todos los vecinos y el escuálido chiquillo hace entrega de lo que en el extremo de un hilo colgaba. Era un jilguero...! Horror...!

He aquí de todo lo que es capaz el amante del orden, el fiscalizador de los actos de los demás, amparándose siempre en su sano é inequívoco criterio.

Si per un animal mous aquet xibarrí, que farás, oh! Carlets insigne, quán tots els teus, siguent animals també, emprenguin per nostre culpa las de Villadiego? Xiric., xiric., xiric...!

PENSAMENT PELS D'EL DEBER

Cal morir amables, si pot ser.

JOUBERT

DIARI DE «L'ULL»

Dijous, 31.—Tenim la satisfacció de sapiguer que, e càn Católic, el termelógic y terapéutic senyor Mir, renega dels seus y justifica la conducta de L'ULL. Ara va be, don Ramón.—A les dotze de la nit, en Tomás Deixathocorre, está de guardia devant de la banca de la Font del Conill. Buenaix, ens diu saludantnos.

Divendres, 1 de Novembre.—Els sants de la Cort celestial, fican l'olla grossa dintre de la petita.—Les boniques senyoretas d'Olot, estrenen despampanants vestits d'hivern. Extinció complerta dels barrets de palla.—A mitja tarde el camp dels morts, se veu cumplidament visitat per una colla de vius y vives.—Al vespre, les confiteries fan el seu Agost y les castanyeres, per coses de la calenta castanya, també.—Sopém depressa, y corrents menjém les castanyes y panallets, pera veure comensar, en el Teatre Principal, el drama fúnebre, quin títol ens sembla que's D. Juan Tenorio o un corrido sevillano. Ja hi soms, y al cap de poc d'aixecarse la camisa telonaria, sentím un actor que diu: Villano, me has puesto la faz en la mano; el que fa de Tenorio es un liliputiense, y, en el quint acte, l'Escultor llueix, ab gran sorpresa nostra, un coll dels qu'ara s'estilen, planxat pel... planchado alemán. En el palc del Carro del vi, els seus individus compleixen el primer article dels estatuts, xerricant el contingut d'un voluminós porró.

Dissapte, 2.—Mossén Pere, no sabém perquè, ha passat una mala nit; ens ho diu la seva majordona.—Cap el tart, surt El Deber fet una liástima, pró a nosaltres ens fa riure.

Diumenge, 3.—Tothom fa festa, menys els de la farándula que ploren continuament, y'l plorar es un fatigós treball.—Al vespre, aném primer al Teatre y allí hi veiem un Adriano que per lo que fa'ns agrada forsa, y una ciclista, cuyo nombre sentimos no recordar, perquè també hu fa molt bé; després en el «Ideal Park» ens entusiasmem devant de la bufona cara de la Consuelito Luani y la convidém a resopar.

Dilluns, 4.—Es dia de mercat.—A la tarde, ens abandona la pistonuda morena, neboda de Donya Sabineta; es l'únic dia qu'estém concirosos, per més que El Deber digui que hi estavem el dia de La vista de L'ULL.—A la nit fa fret y... res més.

Dimars, 5.—L'Herbolari, disgustat ab nosaltres, pel timo de les dugues plumes, no'ns saluda: banya-baix!—En Mitxes Negres, no se'l veu enlloc; vaja, encara li queda una mica de vergonya.—Pel carrer Major, totes les noies ens saluden rialleres.

Dimecres, 6.—Fa un sol espaterrant.—Recristinal veiem un barret... de palla.—Ens diuen que en Gota Boja ens te molta rabieta. Bueno, per nosaltres que'l tanquin.—A les dugues y minuts de la tarde, l'Alfret Dorca actual jutje municipal, agafa el tren pera anar a l'Hispano-Suiza, y emportarsen l'automovil qu'ha comprat.

Dijous, 7.—Continua iluminantnos un sol espléndit.—En Sebas, diuen que ja's prepara pera anar a un altre casament, encara que no'l convidin.—Tenim noticia que'l ben educat Puig, avui torna de la festa de les mosques.

EN NABOR BARNADAS

Molt ens dol el tenir avui que registrar en aquestes columnes, una nota tant trista com es la precipitada mort d'*En Nabor Barnadas*.

Al recordar el seu caracter afable, l'agudesa que matisava les seves paraules, fentles ressurtir en els xispejants articles satírics ab els que alguna volta havia honorat el nostre periòdic, y aquell sens fi de qualitats que'ns obligaven a una sincera amistat envers ell, no podém menys que lamentar profundament la pèrdua irreparable.

Quán greu ens sab l'haber d'exclamar: Mai més te veurém, amic Nabor!

Descansi en pau y que rebi la seva família, de la redacció de L'ULL, l'expressió d'un sentiment intents.

ULLADES DE LA SETMANA

En l'article titolat: «La colla de la Governació», publicat en el penúltim nombre, ens oblidarem d'inclour el dolcíssim concejal D. Ramón Deu, privilegiat exclusiu pera la torrefacció de café en mitj del carrer de Sant Tomás.

Que'ns perdoni el beatífic concejal confiter, si allavors cometerem tant punible omissió, pro tingui la seguretat que d'aquí en avant, será considerat per nosaltres y tothom, com un dels més distingits entre'ls que tiran del carro de la Casa Comunal. El farém fer d'escalé.

Copiém del *Brusi*, aquesta sensacional noticia: «El teniente de alcalde del Municipio de Olot, señor Roura, ha visitado las dependencias de las Casas Consistoriales y celebrado una conferencia con el señor Sostres, relacionada con el proyectado monumento que ha de erigirse al ilustre ampurdanés—*montañés*, deu volguer dir—Vayreda en los jardines del Palacio de Bellas artes. El señor Roura quedó muy complacido de las deferencias que se le guardaron por parte del señor Alcalde y concejales.»

Pro no diu el solt si l'alcalde y concejals barcelonins, varen quedar complascuts d'ell perquè si be'ls devia agradar el fenomen del seu nas, els decauria de concepte al sentir les disparatades barbaritats que acostuma dir cuán enrahona.

Y lo més bonic, es que ningú'l va delegar pera la tal missió, sinó qu'ell, ab les pretensions que'l caracterisen, devia dirse: Aném a fer una mica l'home, que de criatura ja'n faig sempre al costat de la Teresa.

Ha arribat a nostre coneixement que'l tan ullat mossén Quimet Torero, festeja la dona d'un carabiner. Aquet ens ho explicava de la següent manera:—Lo verán vostés que, mientras corra ben conill por un cuarto con las ventanas bien abiertas pera que'l vegi tothom, s'entretiene a tirar requiebros a la meva Paca, però el dia que li torni a ver lo mataré, vaya si lo mataré.

Escolta, fes el favor, senyor Herbolari: que nas de fava, cara de pèsol, si l'«Olot Deportivo» está o no instalat en els baixos del «Círculo Olotense»? Creunos que'ns agradaría sapiguer quin pito hi toques ab aixó. Veus? que nosaltres ens preocupém de les dugues plumes d'aigua de Sant Roc que has lograt pel teu profit, sens que't costessin una pessa de céntim de pesseta, ho trovém molt natural, puig la nostra obligació es vetllar pels interessos de la població; pró que't fiquis en coses que no son de la teva incumbencia, ho trobém tant antinatural, que'ns forses a dirte: Torneten al llit o al deberístic cauot, que aixó es la lluna.

Sobre l'article que avui publicuem pera tornar la pilota a n'*El Deber*, hem d'afegiri un dat que darrerament hem extret d'una fulla estadística, y es el que segueix: «Las ediciones del semanario *El Deber* constan de 350 ejemplares».

Nosaltres, la vritat, créiem que'n tiravan cent més dels que diu la fulla, y si descóntém els cent y pico que empleian pel cambi periodístic, resulta qu'escassament els n'hi quedan dos cents vinticin pels seus nombrosos suscriptors.

Que consti, doncs, que aqui soms nosaltres els que interpretém el sentir de la més important massa d'olotins. Vivim en *pleno éxito*, nosaltres y ningú més. Ah! y no diguem mentides ¿eh? perquè sinó hus farém rectificar. Are rai, ja sabém com se fá. *Estamos?*

Suposém que si *El Deber* rebé múltiples cartes de felicitació, ab motiu de la sentència favorable que li dictá el *rectíssim* Tribunal Municipal, are, ó siga després de la condemna que le imposá el Jutjat de 1.ª instancia en apelació d'aquella tant *recta* sentència, deu haver rebut les mateixes múltiples cartes, pro de pèsam. Ab aquestes pot contar ab la nostra.

Verdaderament no sabém perque'ls redactors de *Vitalitat* s'estranyan de que'n el dictámen dels senyors Trías y Brocá, interpretant l'article 14 de la Ll. d'l., s'hi retregui y fassi aplicació tant sovint dels articles del Códic Penal. No veyeu que el director d'*El Deber* li han aplicat una munió de vegades? Are justament, sens anar mes lluny, está subjecta a la condemna condicional.

D'un acreditat botiguer del carrer de Sant Esteve, varem sentir lo qu'are lleigirán:—Noy, has tirat cendra a la sal?—Si, *papa*.—Sigróns al café?—Si, *papa*.—Y has deixat *El Deber* al cim del taulell?—Si, *papaaa*...—Doncs, puja que dirém el rosari.

Un programa del «Centre Moral» de Gerona, diu: «...y pronunciarán discursos el jove advocat de Barcelona D. Vicéns Carbó...»

Carlins geronins de Gerona: no hus deixeu amagar l'ou, perquè aquest senyoret no es advocat, ni barceloní, ni *Cristo que lo fundó*.